

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 18.911 van 20 november 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LEMBRECHTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“U, verklarende Iraaks staatsburger te zijn van Arabische origine en van de sjjiitische bevolkingsgroep, verliet Irak in november 2006 richting Turkije waar u gedurende enige tijd verbleef alvorens verder te reizen richting België. U kwam op 4 januari 2007 in België toe waar u nog dezelfde dag bij de Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aanvraagde samen met uw zoon (R.A.H.) (o.v. X).

U verklaarde dat u afkomstig bent uit de Al Adamiyah-wijk in Bagdad. U verklaarde dat u hier uw hele leven gewoond hebt en dat u altijd samen met uw zoon (R.A.H.) op hetzelfde adres heeft gewoond en dit tot aan uw vertrek uit Irak. U stelt dat u Irak verliet omwille van het algemene geweld en omwille van de dood van uw man en uw zoon (S.) ten gevolge van het algemene geweld. U roept geen andere persoonlijke feiten in. Enige tijd na uw aankomst in België zou ook uw andere zoon (R.H.N.) (O.V.X) het land hebben verlaten en in België asiel hebben aangevraagd. Hij zou echter het land zijn ontvlucht omwille van redenen die geen uitstaans hebben met uw vluchtmotieven.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) Zo blijkt vooreerst uit uw opeenvolgende asielverklaringen dat u zich baseert op dezelfde feiten als die ingeroepen door uw zoon (R.A.H.) (o.v. 6.023.842). U verklaarde net zoals uw zoon dat u uw hele leven in de wijk Al Adhamiyah in Bagdad gewoond heeft en dat u Irak ontvluchtte omwille van het algemene geweld waarbij uw echtgenoot en zoon (S.) zouden zijn omgekomen (CGVS 2, p. 3 & 6). Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw zoon (R.A.H.) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van bedrieglijke verklaringen aangaande zijn afkomst uit de Al Adhamiyah-wijk in Bagdad. Gezien uw verklaringen altijd samen met uw zoon in de Al Adhamiyah-wijk in Bagdad te hebben gewoond en net zoals hij omwille van het algemene geweld de wijk nam uit Irak, kan er ook aangaande uw asielaanvraag geen positief antwoord worden gegeven.

Deze appreciatie wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat u geen enkele concrete gegevens kan aanreiken aangaande uw directe leefomgeving in Bagdad. Zo heeft u er geen idee van aan welke kant van Bagdad uw wijk Al Adhamiyah zich bevindt en heeft u er geen enkel idee van welke wijken zich rond Al Adhamiyah bevinden (CGVS 2, p. 3-4). Gevraagd naar andere wijken in Bagdad kende u alleen Al Tahwra maar waar dat lag wist u niet (CGVS 2, p. 5). Dat u dan ook uw hele leven in Al Adhamiyah gewoond zou hebben (CGVS 2, p. 3) maar zelfs niet over elementaire basiskennis aangaande uw onmiddellijke leefomgeving beschikt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw afkomst uit Al Adhamiyah in Bagdad, Centraal-Irak. Dat dit het gevolg zou zijn van uw leeftijd of het feit dat u volgens uw verklaringen niet kan lezen of schrijven is als verklaring niet gegrond aangezien er van iemand die zijn hele leven op een bepaalde plaats gewoond heeft op zijn minst een elementaire kennis van zijn woonomgeving verwacht kan worden onafgezien de leeftijd en het al dan niet kunnen lezen en/of schrijven.

Uit wat voorafgaat, kan er bijgevolg niet worden besloten dat u uw land hebt verlaten uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook in het kader van uw andere zoon, (H.R.N.) (o.v. 6.127.775), werd door de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

De door u tijdens uw asielprocedure neergelegde documenten (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs) zijn niet van die aard dat ze het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kunnen plaatsen. Niettegenstaande het analyseverslag van de Federale Politie (blauwe map, stuk 1 & 2) stelt dat er aan de neergelegde identiteitskaart en nationaliteitsbewijs geen vervalsingen werden vastgesteld, dient te worden opgemerkt dat de bewijswaarde van Iraakse (identiteits-)documenten relatief is aangezien ze zowel in het binnen- als buitenland illegaal verkrijgbaar zijn, zoals blijkt

uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd (blauwe map, stuk 3)."

3.2. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij betoogt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen tegenstrijdigheden waren in haar verklaringen.

Verzoekster wijst erop dat zij in het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) heeft aangegeven dat zij niet kan lezen of schrijven en nooit alleen buiten kwam, maar steeds onder de begeleiding van minstens één van haar zonen. Haar leefwereld was daardoor erg beperkt, alsook haar kennis van Bagdad.

Verzoekster werpt op dat uit de stukken duidelijk blijkt dat zij haar hele leven in Al Adamiyah heeft gewoond.

Zij stelt dat ze sterk is aangedaan door de gebeurtenissen in Bagdad en getraumatiseerd is doordat haar echtgenoot en zoon werden doodgeschoten in hun eigen woning. Tijdens het gehoor op 6 maart 2008 zou ze nog steeds niet in een staat geweest zijn die toeliet om een deftig interview af te nemen. Ze zou aangegeven hebben dat ze "*ziek was omwille van de situatie*". Verzoekster wijst erop dat hierover in de bestreden beslissing niet wordt gesproken, evenmin als over de redenen waarom zij Irak heeft verlaten.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980. Zij betoogt dat haar afkomst uit Bagdad gestaafd wordt door haar identiteitskaart en nationaliteitsbewijs en beroept zich op bovenstaande argumenten aangaande haar gebrek aan kennis.

Verzoekster verwijst naar de dood van haar echtgenoot en zoon en herhaalt dat S., de buurman, zich na de moorden over haar ontfermde.

Zij werpt op dat er in haar hoofde wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Conventie van Genève aangezien haar echtgenoot en zoon in hun eigen huis gedood werden.

Bij het verzoekschrift worden een aantal documenten in kopie toegevoegd, met name (i) twee getuigschriften van woonst (ii) twee bewijzen van eigendom van onroerend goed (iii) een nationaliteitsbewijs van haar echtgenoot (iv) een voorschrift voor medicijnen.

Ter zitting legt verzoekster de originelen neer van (i) de twee getuigschriften van woonst (ii) één bewijs van eigendom van onroerend goed (iii) het nationaliteitsbewijs van haar echtgenoot.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Aangaande verzoeksters vermeende afkomst uit Bagdad, merkt de Raad op dat haar argumenten dat zij niet kan lezen of schrijven en nooit alleen buiten kwam geenszins volstaan om de bestreden motivering hieromtrent te weerleggen. Deze hield overigens rekening met verzoeksters verklaring omtrent haar analfabetisme en leeftijd, doch oordeelt terecht dat desondanks van haar redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij over een elementaire kennis beschikt omtrent de plaats waar zij heel haar leven zou gewoond hebben. Aan bovenstaande vaststellingen wordt evenmin afbreuk gedaan door verzoeksters bewering dat zij

getraumatiseerd zou zijn doordat haar echtgenoot en haar zoon gedood werden in hun huis. De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens het gehoor van 6 maart 2008 weliswaar verklaarde dat ze ziek was en dat ze zich slecht voelde als gevolg van de dood van haar echtgenoot en haar zoon, waarbij haar raadsman op het einde van het gehoor opmerkte dat verzoekster getraumatiseerd overkwam (administratief dossier, stuk 5, p. 2-3, 8), doch dat verzoekster noch haar raadsman hebben aangegeven dat zij dermate getraumatiseerd zou zijn dat zij niet in staat was een interview af te leggen. Verzoekster legt bovendien geen medisch attest neer ter ondersteuning van haar beweerde psychologische toestand. Deze kan evenmin afgeleid worden uit het bijgebrachte voorschrift voor medicatie, hetgeen overigens een kopie betreft en waarbij uit de vertaling blijkt dat de naam van de patiënt niet leesbaar is, zodat zelfs niet wordt aangetoond dat het document betrekking heeft op verzoekster. Hoe dan ook kan, zelfs van iemand die beweert traumatische gebeurtenissen te hebben ondergaan, redelijkerwijze worden verwacht dat zij over een elementaire kennis beschikt van haar directe leefomgeving. Verzoekster brengt tevens een aantal stukken bij ter staving van haar beweerde afkomst (zie rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage en stuk 9).

Uit het nationaliteitsbewijs van haar echtgenoot kan geenszins worden afgeleid dat verzoekster afkomstig is uit Bagdad. Op dit document, net als op haar eigen nationaliteitsbewijs (administratief dossier, stukken 23 en 24), staat overigens de plaats van uitgifte noch het adres vermeld.

Aangaande de twee getuigschriften van woonst merkt de Raad op dat deze zijn opgesteld op naam van Zahra Faraj OJAYL, terwijl verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar naam Zahra Faradj AL-DARADJI is, zoals ook wordt vermeld op haar identiteitskaart, en zij tevens aangaf dat er geen andere namen worden gevoerd (administratief dossier, stuk 20, p. 4). Tevens bevatten deze documenten geen stempel van het directoraat, terwijl op de documenten zelf aangegeven wordt dat zij nietig zijn zonder deze stempel.

Ook het bewijs van eigendom van onroerend goed dat dateert uit 2000 staat op naam van Zahra Faraj OJAYL. Op het eigendomsbewijs dat opgesteld werd in 1992 wordt geen naam van de rechthebbende of eigenaar vermeldt, zodat niet vaststaat dat dit document betrekking heeft op verzoekster. In beide document ontbreken bovendien de gegevens omtrent de wijk, de straat en het huisnummer waar de eigendommen zouden gelegen zijn.

De relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten mede in acht genomen, stelt de Raad aldus vast dat de door verzoekster bijgebrachte documenten niet vermogen haar geloofwaardigheid te herstellen.

Daargelaten bovenstaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoeksters afkomst uit Bagdad en de feiten die zich daar zouden hebben voorgedaan, dient te worden opgemerkt dat verzoekster verklaarde te zijn gevlucht uit vrees voor het algemeen geweld waar haar man en haar zoon reeds slachtoffer van werden en zij niemand heeft in Irak waar zij bij terecht kan. Verzoekster brengt derhalve geen concrete elementen bij die wijzen op een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging op grond van één van de criteria van de Conventie van Genève.

De Raad merkt verder op dat bij arrest nr. 18.910 van 20 november 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeksters zoon H. R. A. de erkenning van de status van vluchteling werd geweigerd, in acht genomen dat hij zijn afkomst uit Bagdad niet aannemelijk wist te maken en verklaarde het algemeen geweld in Irak te vrezen, waardoor hij niet aantoonde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Conventie van Genève.

De middelen zijn ongegrond.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij werpt een schending op van artikel 48/4 van de voormelde wet van

15 december 1980. Verzoekster benadrukt dat zij afkomstig is uit Bagdad en herhaalt de motieven die zij reeds onder het eerste en tweede middel uiteenzette.

Volgens verzoekster is er wel degelijk sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade aangezien haar man en zoon gedood werden in hun eigen huis. Haar leven zou in gevaar zijn als gevolg van het willekeurig geweld bij terugkeer naar haar land van herkomst.

4.2. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde afkomst uit Bagdad (zie sub 3.3), toont zij niet aan dat er in haar hoofde een reëel risico zou bestaan op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en kan haar de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 november 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.